Han behmer inga brott, han klifrar inga laqar;
En werklig wädurk ej hans lust och frepp förswagar
Och fast Ere Majestät i ädro och Prakte tar
Dog hätta egenskom, han då sig beklagar;
Stort han är tapprigt bröd med lifwet-vaer qwat,
Det är en evig lag, som öfwers Herre skrifwat,
Att möten och helmät bredwid hwarandra gro.
Är Er han goss och mäst, är honom medbr skrifwat,
Di skinner sammeregwal, han eger lugn och ro:
Kungar! nyttjen rätt den öfra Kronans ätima,
Er ej är swärdets rätt, men tolkets förtroen;
Och i Er äsna att wara lustigt sinnad,
Så folken minbre på Er tron.

Har Eremiten läst; och hwad som mig är trolig,
Förbyten sig bekann så skier af lega skäl,
Att fraqt han gubben Fät ihjäl,
Och sof ej sen dess mera relig.

1.

Gråta
Qwar skönheten
återse.

2.

Förbrutne Gudar med blixtrande dunder;
Att på en stol natt två, &c.

3.

Kungen och Skomakaren.
Ingen wördar mer wår Kung &c.

4.

Kungen och Skomakaren.
Ingen wördar mer wår Kung &c.

1.

Förklara Kungs Oberständighet.

GS11718

Kung Pharao

Kung, som icke tunde sofwa &c.

1.

Han skimrer inga drott, han klifrar inga laqar;
En werklig wädurk ej hans lust och frepp förswagar
Och fast Ere Majestät i ädro och Prakte tar
Dog hätta egenskom, han då sig beklagar;
Stort han är tapprigt bröd med lifwet-vaer qwat,
Det är en evig lag, som öfwers Herre skrifwat,
Att möten och helmät bredwid hwarandra gro.
Är Er han goss och mäst, är honom medbr skrifwat,
Di skinner sammeregwal, han eger lugn och ro:
Kungar! nyttjen rätt den öfra Kronans ätima,
Er ej är swärdets rätt, men tolkets förtroen;
Och i Er äsna att wara lustigt sinnad,
Så folken minbre på Er tron.

Har Eremiten läst; och hwad som mig är trolig,
Förbyten sig bekann så skier af lega skäl,
Att fraqt han gubben Fät ihjäl,
Och sof ej sen dess mera relig.

2.

Förbrutne Gudar med blixtrande dunder;
Att på en stol natt två, &c.

3.

Kungen och Skomakaren.
Ingen wördar mer wår Kung &c.

1.

Förklara Kungs Oberständighet.

GS11718

Kung Pharao

Kung, som icke tunde sofwa &c.

1.

Snut, Så hett skiner solen! — och han bloder
fick se, Han tänkte: här hafwer jag warit förut
Och mände sig genast till grannen hege.

18. Mordengeln sin lia i handen nu tog,
Så hett skiner solskenet ofwanifrån! Allt förstfödt som gräs, han i Mizraim slog Och toppbögg Kung Pharaos förstfödde son.

19. Men skulle jag sjunga hwad Pharao slet, Så hett skiner solen på Pharaos tjäll! Så finge jag sitta i ewighet, Och dertill jag hafwer ej tid i qwäll.

20. Herr Moses han lockade barnen ur stan, Så hett skiner solen på Pharaos skägg, Som Mars understundom midt på dan, Med guldstrålar lockar små barn utom wägg.

21. Herr Moses han gaf sig med barnen åt skog, Så hett skiner solen på höljorna blå! Wid wägen låg wärdhus, wid wägen låg krog: De sprungo förbi, fast det kostade på.

22. När Kungen fick tidning om Israels flygt, Så hett skiner solen i barnenas hår! Han larmade, liksom han warit förtryckt, Sexhundrade wagnar han förspänna lät.

23. Hej Pharaos fålar, i skyar af damm, Så hett skiner solen på höljorna blå! Som ljungeldar flögo mot hafsstranden fram, Ty Pharao tänkte att kyßa de små.

24. Herr Moses han swängde sin trollarestaf, Så ömt skiner månen på himmelens rand! Då blef det en landswäg twärtöfwer det haf. Och torrsslodde larfwade barnen i sand.

25. Med gnäggande spann for Kung Pharao ned, God natt kära måne, — i nyßnämnda haf, Men landswägen war ej till kungswäg nog bred, Och Pharao fann i wattnet sin graf.

26. Kung Pharao omkom med hela sin tropp. Hans trollkarlar stodo allt uppå ett skär, De lätt kunnat trolla kung Pharao opp, Men icke de wille sig göra beswär.

2.

Jordenes Gudar med blixtrande dunder; Som upp till himlarna swängt med er maki! Förträfliga hjeltar, werldenes under: Hwar är nu all er heder och prakt?

2. Skönheter, hjeltars tyranner och nöjen; Som kostat kroner, blod, sällhet och lif; Ej leka nu krum er lustar och löjen, Ej ger er mull nu suckar och kif.

3. Allt är förgängligt, fast dynderna sielfwa, Få pyramider till stjernornas loft; Otack och tiden dock snart dem omhwälfwa: Swartnande glans; tillwäxande stoft!

4. Hwad är då wärdt i de fotspåren wandra? Kan jag en dag med mitt lif wara nöjd? Jo, jag har lust, att förgänglig som andra Lefwa med ro, förswinna med fröjd.

3.

Kungen och Skomakaren.

Ingen wördar mer wår Kung, Hwarken namnmal eller unn; Än jag gör det; :,: Men ingen bryr ej min syl, Mot hans spira ej min pryl; Men jag bör det, :,: :,: :,:

2. Klädd i äkta gullgalen, Sitter Kungen på sin thron Prydd med kronan. :,: Räcken-, wallmars, byxor-, skinn, Stolen-, träd, nattmößan min Hufwud-bonad. :,: :,: :,:

1.

Kung Pharao.

Kung Pharao satt på en flot vagn två: Så hett skiner solen på Nilwågen ner! Det hjulen voro af rödt koppar och silfver, Dragets barn på två, och tjugåtte til sig med munbruf och ler.

2. Kung Pharao var ingen vän af de två. Så hett skiner solen på Pharaos pågg, Att dagen blef natt, Herre, som talade sånn, Och tusende barn på två, och tjugåtte til sig Dragets barn uti arbete gå Tänger opp uti luften och tälja på wägg.

3. Från början var herdelif barnens tals: Så hett skiner solen på Nilwågen ned! Den ej hade fär, med sig sielf gick wall: Kung Pharao satt dem ej tulla i fred.

4. Som myror de klabbe tygge och träs: Så hett skiner solen på Nilwågen ned! Och hwad som fan hände war wattre andå, De hade ej drömmin att täcka sig med.

5. Herre Moses drog twarta bytor upp. Så hett skiner solen på Nilwodens skog! Och hagel så rundt utur himmelens sky, Sleg Pharao midt i planeten som ägg.

6. Kung Pharao war ingen wän af de två. Så hett skiner solen på Pharaos pågg, Att dagen blef natt, Herre, som talade sånn, Och tusende barn på två, och tjugåtte til sig munbruf och ler.

2. Kung Pharao war ingen wän af de två. Så hett skiner solen på Pharaos pågg, Att dagen blef natt, Herre, som talade sånn, Dragets barn uti arbete gå Tänger opp uti luften och tälja på wägg.

3. Från början war herdelif barnens tals: Så hett skiner solen på Nilwågen ned! Den ej hade fär, med sig sielf gick wall: Kung Pharao satt dem ej tulla i fred.

4. Som myror de klabbe tygge och träs: Så hett skiner solen på Nilwågen ned! Och hwad som fan hände war wattre andå, De hade ej drömmin att täcka sig med.

5. Herre Moses drog twarta bytor upp. Så hett skiner solen på Nilwodens skog! Och hagel så rundt utur himmelens sky, Sleg Pharao midt i planeten som ägg.

11. Och åter stod Moses wid Nilflodens bryn, Så hett skiner solen på böljorna blå! Med trollstafwen höjde han paddor ur dyn, Och paddorna gingo för thronen att stå.

12. Som hofmän de krypo kring Pharaos thron, Så hett skiner solen på Pharaos land! Och Pharao gaf dem af nämnda reson, På iskalla bröstet små riddareband.

13. När Moses förmärkte att detta ej halp, Så hett skiner solen! — han trollstafwen tog, Af pest i Egypten all fänaden stalp, Den gången dock icke Kung Pharao dog.

14. Herr Moses gaf Pharao hufwudbry, Så hett skiner solen på Pharaos thron! Han lyfte sin trollstaf mot himmelens sky, Och Kronan blef full med små inhyseshjon.

15. Gör löß sade Kungen ni trollkarlar små, Så hett skiner solen på Pharaos slott! Herr Konung, de trollkarlar swarte derpå, Ni är nog beläten med dem, som ni sätt.

16. Herr Moses han skickade mordengeln ut. Så hett skiner solen på Nilwågen ner! Bestryken med blod eder förstuguknut, Sad, Moses till barnen, så rör han ej er.

17. När mordengeln kom till en förstugu

4.

Kungen, Eremiten och Bonden.

En Kung, som icke kunde sofwa,
(Det säges, att Kunglig Majestät
Plär fådan ega denna gåfwa)
Såg sig en jagt för sina ögon
En bondslurf, som på marken
Låg rolig förwin, så ljuflig hvila njöt,
Att den allsmäktige Monarken
Plötsligt stannade och inför sig bad:

Kung Pharao, hwilken som will, Men hufwud war pundigt och kronan war tung.

9. Kung Pharao wille ej lemna besked, Så hett skiner solen på land och på haf! Herr Moses han blef både grym och wred, Han hötte och slog med sin trollarestaf.

10. Herr Moses han sträckte sin staf öfwer by, Så hett skiner solen på Pharaos slägg! Och hagel så rundt utur himmelens sky, Sleg Pharao midt i planeten som ägg.

11. Och åter stod Moses wid Nilflodens bryn, Så hett skiner solen på böljorna blå! Med trollstafwen höjde han paddor ur dyn, Och paddorna gingo för thronen att stå.

12. Som hofmän de krypo kring Pharaos thron, Så hett skiner solen på Pharaos land! Och Pharao gaf dem af nämnda reson, På iskalla bröstet små riddareband.

13. När Moses förmärkte att detta ej halp, Så hett skiner solen! — han trollstafwen tog, Af pest i Egypten all fänaden stalp, Den gången dock icke Kung Pharao dog.

14. Herr Moses gaf Pharao hufwudbry, Så hett skiner solen på Pharaos thron! Han lyfte sin trollstaf mot himmelens sky, Och Kronan blef full med små inhyseshjon.

15. Gör löß sade Kungen ni trollkarlar små, Så hett skiner solen på Pharaos slott! Herr Konung, de trollkarlar swarte derpå, Ni är nog beläten med dem, som ni sätt.

16. Herr Moses han skickade mordengeln ut. Så hett skiner solen på Nilwågen ner! Bestryken med blod eder förstuguknut, Sad, Moses till barnen, så rör han ej er.

17. När mordengeln kom till en förstugu

3. Bläser fienden allarm, Mäste Kungens wanda arm Ut med swärdet. :,: Jag sitter hemma der jag bor Får betale för commiß skor, Öfwer wärdet. :,: :,: :,:

4. Kungen mäste natt och dag, Göra rätt och skipa lag Åt allmogen. :,: När strabens timman slår, Fri som en baron jag går Uppå krogen. :,: :,: :,:

5. Kungen i sitt stolta slott, Will, men kan ej göra godt Emot alla; :,: Jag syr skor åt en och hwar, Som contanta medel har. Tralle ralla! :,: :,: :,:

6. Uppå Kungens gyldne fat, Är det sin, men lite mat, Mäst zirater. :,: Ur en stor krukmakar-skål, Äter jag bäd' fläsk och kål Med potater. :,: :,: :,:

7. Kungen åfwan på sin fisk, Sköljer watten, win och sisk Genom strupen. :,: När jag första tuggan fått, Tycker jag det gör så godt Gamla supen. :,: :,: :,:

8. Men en Kung i eget hus, För sitt råd ej får ta rus När han will det; :,: Jag en simpel borgersman, När jag will och när jag kan Kommer till det. :,: :,: :,:

9. Kungen bråkar ofta mer Med en trögkörd Statssecter Än han gitter; :,: Laskar Märten sömmen sned, Får han spannrem med besked, Så han spritter. :,: :,: :,:

10. Gud beware landets far, Kungen magrar, alla dar, Af omtankar; :,: Jag blir hwar dag fetare, Fast de feta stekarne Sällan wankar. :,: :,: :,:

11. Jag ber Gud: o Herre! gif Kungen länge och lyckligt lif Make och åra; :,: Fast kan

hända han och jag, Till och med på famina dag Swepning bära. :,: :,: :,:

12. Konstnär öfwer Kungens ben, Qwalfwer mer marmor gyldne ften, Till hans minne. :,: Uppå tygården i ett hörn, Står att läsa, längst wid tårn: Mäster hvar inne! :,: :,: :,:

13. Ännu efter tusen år, Kungens namn i boken står, Prisat, hädanfärd; :,: Efter ett, två eller tre Tiga alla tjurarne, Som mig fördat. :,: :,: :,:

4.

Kungen, Eremiten och Bonden.

En Kung, som icke kunde sofwa,
(Det säges, att Kunglig Majestät
Plär fådan ega denna gåfwa)
Såg sig en jagt för sina ögon
En bondslurf, som på marken
Låg rolig förwin, så ljuflig hvila njöt,
Att den allsmäktige Monarken
Plötsligt stannade och inför sig bad:

Å, nådig herre, wet, war Eremitens fwar,
En bonde så begåfwad och inför högmod fjär: